"Danskeren",

En dansk-amerikansk Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udgaar hver Tirsdag og Fredag

Pris pr. Aargang.
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00

Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.

Alle Bidrag til „Danskeren"s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at Blair Postoffice as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen bedes man klage til det stedlige Postvæsen. Skulde det ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes De altid omtale, at De saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Fra Lindsborg, Kansas, hvor den svensk-lutherske Augustana Synode har en stor Skole, meddeles til „Augustana", at de fornylig har haft Besøg af Theodore Roosevelt og Statens Guvernør Stubbs. Skolens Forstander er bleven beæret med en Plads paa Statens Skolekomite.

Med et Par Ord vil vi henlede Opmærksomheden paa en engelsk Artikel: „Politic and Things, by a Voter" paa Side 2 Det forholder sig ikke saaledes, at vi vil til at benytte fremmede Kilder. „A Voter" er er en af vore egne Dansk-Amerikanere, der har foretrukket at skrive om Landets Politik paa Landets Sprog.

Pastor K. Kildsig beder os om at rette følgende: Aarsmødet holdes fra 19.—24. Juni — ikke fra 20.—25; Delegaterne kan rejse for 1½ „fare round trip", ikke for 1¼. Den sidste Rettelse er jo rigtig. Men angaaende den første saar vi oplyse, at der stod fra 19.—24. Juni i Past. Kildsigs M. S. Men vi fik Ordre fra Samfundets Formand, at vi skulde forandre det til 20.—25., og hans Ordre burde vel gælde, saa vi mener, om ikke andet oplyses, at denne Bestemmelse er rigtig.

Den svenske Kinamissionær Alfred Trued skriver til „Augst.": „Alle troende i hele Verden burde særlig bede for Kina nu, at dette store Folk maatte ledes paa rette Spor og blive til Velsignelse i Verden. Her er slumrende Kræfter, som man knapt kan ane. Hvad skal Frugten blive, naar Kina faar gjort sin Indsats i alle Virksomhedsgrene? Profeter hvem der kan. Vor Pligt er nu at hjælpe disse Hedninger paa Benene og lede dem ind paa det rette Spor. Den bedste Maade at gøre dette paa er at oversvømme Kina med Evangelium, prædike og sælge Bøger til Højre og Venstre, baade hvor der findes Anledning og hvor ingen er. Min Ven, gør hvad du før ikke troede, du kunde."

„Men and Religion Forward Movement" holdt nylig Agitationsmøder i ti Kirker i Chicago. Fremstaaende Mænd paa det religiøse Omraade talede ved Møderne i de forskellige Kirker. Ved Mødernes Aabning forklaredes Hensigten med disse Møder. Den var at vinde Mænd i Tusindtal tilbage til Kirken, Mænd, som var bleven lunkne eller ligegyldige for religiøs Virksomhed. Man vilde endog interessere dem for Bibelstudium og samle dem i Bibelklasser. Det endelige Maal, man i den Henseende har sat sig, er 7,000,000 Mænd og Ynglinger, som trudere Bibelen. allerede har man samlet 30,000 Klasser i mange Stater og inden for 40 forskellige Samfund. Der ordnes omkring 200 Klasser i hver Uge. Bevægelsen har endog til Maal at oplive Familieandagten.

Hvem ellers?

Det vi ved dette Spørgsmaal tænker paa, det er, hvem der skal styre, og vi gaar da ud fra, at her i Landet er det ifølge vor Grundlov Folket, som dette Prærogativ er givet.

Der kan naturligvis baade tvivles og diskuteres om, hvorvidt Folket eller Vælgerne eller Flertallet af disse er skikket til at styre.

Men saa snart der rejses Tvivl derom, da opstaar det Spørgsmaal, vi har sat til Overskrift: Hvem ellers?

Ja, hvem ellers?

Vi kunde jo gaa ud fra det oprindelige — i Tanken i hvert Fald — gaa tilbage til den patriarkalske Forfatning.

Men Familien, Huset, Stammen er jo bleven for stor. Det oprindelige bestaar jo endnu i Familien, idet det som Regel er Husfaderen, der styrer Familien.

Men de Tusinder, ja Millioner af Familier, der hører til et Folk, hvem skal styre dem? Hvem skal der være Fader?

Det er jo selvsagt, at naar man taler om Folkestyre, at der da kun kan tænkes paa Styrelse ved folkevalgte Repræsentanter.

Det skal vi saa ikke udvikle nærmere, men derimod vil vi drøfte vort Spørgsmaal noget nærmere: Hvem ellers?

At tænke paa Konge eller Adel, det er jo unyttigt, da der i dette Land slet ingen Anledning eller Lejlighed bydes til at lægge Styrelsen i saadannes Hænder.

Men der er noget, man kalder Aristokrati — det vil i politisk Henseende sige de bedste.

Og ved de bedste eller Aristokratiet kan der saa under vore Forhold tænkes paa de lærde, de dannede, de rige, de, der har store Interesser sat paa Spil.

Der kunde jo synes at være nogen Rimelighed for at antage, at Aristokraterne var bedst skikket til at styre; de har jo forstaaet at styre deres egne Sager.

Ja, dersom det kun gjaldt om Fremskridt og Udvikling, saa var Aristokratiet maaske bedst skikket til at styre.

Men Erfaringen stadfæster Visdandens Ord, at „Livet udgaar fra Hjertet", derimod hverken fra Hovedet eller fra Pengepungen.

Derfor er Aristokraterne lige saa egenkærlige som andre Mennesker, og de trænger allermindst til Beskyttelse.

Os forekommer det derfor komplet umuligt at besvare det lille Spørgsmaal, vi har sat til Overskrift — Hvem ellers?

Vi skal nævne en tænkt Mulighed: Saa sandt Kristendommen omdanner et Menneske, genfødder det, kunde det saa ikke tænkes, at de Kristne som en virkelig Adel skulde styre Verden?

Nej, Jesus sagde jo netop til sine Disciple, at de ikke skulde være som de, der vil herske, men som de, der tjener.

Han sagde til sine tro Disciple: „I ere Jordens Salt", „I ere Verdens Lys", men han sagde aldrig til dem: I skal herske eller styre.

Altsaa ogsaa over for denne Tanke bliver Spørgsmaalet: Hvem ellers? staaende ubesvaret.

Men just af den Grund, at Spørgsmaalet: Hvem ellers? ikke rationelt kan besvares, derfor gælder det om at virkeliggøre Folkestyret.

Der har været gjort og gøres fremdeles Forsøg nok paa at tage Styret fra Folket.

Det er alene ved Benyttelsen af Stemmeretten, Folket kan styre, og derfor prøver de, der vil tage Styret fra Folket, at komme uden om Stemmerettens Brug.

Der tales om politiske Maskiner, og de saakaldte „Caucus"er og de derpaa følgende County-Konventioner og Stats-Konventioner har været benyttet og benyttes endnu de fleste Steder til derigennem at opstille Kandidater til Vælgerne at stemme paa.

Og en Slags Aristokrati, „Interessierne", Trustene, Kapitalisterne og professionelle Politikere styrer disse Maskiner i egen Interesse.

Men hvad er der at gøre for at bevare og virkeliggøre Folkestyret.

Efter som vi forstaar det, er der to Ting at gøre. Den ene er, at man alle Vegne faar Maskinpolitikken afskaffet og indført Primærvalg i Stedet, saa Vælgerne selv nominerer deres Kandidater. Det andet er, at Vælgerne vaagner op og fer deres Ret og Pligt og virkelig tager fat og benytter det Prærogativ, der er dem givet.

Udgifterne til Aarsmødet i Kenmare.

Efter hvad man alt har læst om Udgifterne til Aarsmødet i K., saa stilles det jo Præsterne i Udsigt, at deres Rejse (Udgifterne) bliver næppe mere (større) i Aar end ellers. Og følgelig bør al Klagesang desangaaende have Ende. Skulde det nu, trods alle Formodninger vise sig, at Rejsen bliver en Del dyrere i Aar, end den plejer at være — saa tror jeg dog, man kan fastholde, at de, der nu skriver om denne Affære gør det i den allerbedste Mening. Med dette Aarsmødes Regnskab for Øje (Facit har vi ikke endnu) kom der et lille morsomt Træk til min Tanke. Jeg læste det et eller andet Sted i det væsentlige saaledes:

Hans Peter er kommen hjem fra Latinskolen, og han siger saa til sin Fader: „Nu kan jeg regne med Matematik; her staar tre Pandekager paa Bordet; jeg kan matematisk bevise, at der er fem, for hvor der er tre, er der ogsaa to, og to og tre er fem". Jeg synes, at se Faderen staa og forundre sig over Sønnens kolossale Visdom. Imidlertid siger han: „Ja, a ka no et Matematik, men a vil sæt en Prøw po de her. No taar a tow Pandekager, og di Mouer taar jen, saa maa do Hans Peter ta di anner tow". Omend dette lille lunefulde Træk ikke særlig skal anvendes her, saa vil jeg dog tilstaa, at jeg kan ikke faa: „halv fare" fra St. Paul, frit Ophold under Mødet samt 100 Dollars at dele til at blive til saa meget, at Rejsen ikke bliver dyrere, end den almindelig er. Det er umuligt at sige noget bestemt om, hvad Udgifterne vil blive, da man ikke ved hvilke Præster, der kommer, eller rettere — hvorfra de kommer. Den enkelte kan vel omtrent vide, hvad det vil koste frem og tilbage til St. Paul. Der fra Michigan antager jeg, at det vil koste os en 25 a 30 Dollars; fra Nebraska og Iowa, hvor de fleste af vore Præster bor, skulde jeg antage, at hvers Rejse vil gennemsnitlig koste 20 Dollars til St. Paul. Fra Colorado og Utah f. Eks. koster det naturligvis meget mere. Hvor mange Præster der møder fra Kysterne er det ikke godt at vide, men de plejer forholdsvis at være skikkelig vel repræsenteret, hvilket jo er fuldstændig i sin Orden, saa vel som dette, at der som Regel er en Repræsentant fra Indianermissionen. Alt i alt er det saaledes, at med Undtagelse af nogle faa Præster, der bor i N. Dak., Montana og Canada, har alle Præster langt at rejse i Aar. Dertil kommer, at vi paa Forhaand netop er enige om, at skulde en og anden af de Præster, der bor nær Mødet, faa „Forfald", hvad der har hændt før, og hvem er Herre derover — da vil det ikke forrindske Udgifterne. Vi er endnu ved Udgifterne, Indtægterne naar vi ikke til, før vi kommer til Kenmare. I Parenthes bemærket — oprigtig — næsten alvorlig talt, det er jo en uhørt — ja en ligefrem storartet Liberalitet, at Pastor Kildsig giver 100 Dollars til Præsternes Rejseudgifter og dog hvad er det til saa mange? Vi er altsaa endnu ved Udgifterne; lad os med det samme opføre nogle Dollars for Sovevogn. De flestes Rejse vil tage henholdsvis fra to til seks Døgn, maaske en enkelts lidt over. Nu mener jeg, at er man ikke „stærk som en Hest", og man ikke paa saadan Tur skal miste et forholdsvis alfor stort Stykke af sit Liv, saa maa man have Sovevogn, men det koster jo Penge. Der er endnu at betænke, at der skal Føde og Klæder til paa den lange Rejse. Klæder til Brug paa Rejsen tager vel de fleste med hjemmefra, og omend Klæderne ved Hjemkomsten maaske næsten er ukendelige i Facon og Kulør, saa kan de maaske dog „bruges lidt endnu". Med Føde til Rejsen skulde man derimod ikke synes, at det vilde være heldig at forsyne sig hjemmefra. Dersom Aarsmødet ikke netop indtraf i den varme, tørre Sommertid, da vilde det maaske gaa an at forsyne sig hjemmefra med en stor Madpose. Men tænk — paa denne Aarstid at starte ud fra New York, San Francisco eller Michigan med en saadan! tror man ikke, at de mulige Levninger, der maatte være, naar man kom til Kenmare, vilde ligne Gibeoniternes? Man tage nu denne Fremstilling af disse Sager, som man nemmer. Men jeg mener at vil man føre noget frem om Beksøtning til Aarsmødet, da lad os kun faa alle Kortene paa Bordet. **Man maa regne med dette Faktum, at i Aar er der store ekstra Udgifter til Aarsmøde.** Der er jo nemlig en mægtig Forskel ogsaa paa ekstra Udgifter, enten Aarsmødet holdes i Samfundets Centrum, Nebraska eller Iowa, hvor som sagt de fleste Præster bor, og hvor Rejselængden for en Mængde varierer fra nogle faa Mil til et Par Hundrede — til i Aar for de fleste at variere i Tusinder af Mil.

Det var min Tanke kun at have gjort et Par Bemærkninger til det endnu aabne Spørgsmaal om Udgifterne forbundne med Aarsmødet. Men da det netop er et af Hovedmomenterne i Spørgsmaalet om en anden Ordning af vore Aarsmøder — saa gaar det vel an at jeg tilstaas en Spalte eller saa i „D'k."

Forhaabentlig vil ingen, hvis Løn er et Tusinde Dollars eller derover tænke som saa: „Aah, det med Udgifterne til Aarsmødet er jo noget ganske underordnet". For de, hvis Løn kun er det halve af et Tusinde eller mindre, turde den Sag stille sig i et andet Lys.

Jeg klager ikke over Evne til at kunne være med; bortset fra Løn har jeg ingen Grund dertil. Men Spørgsmaalet er ogsaa, om det er god Husholdning Aar efter Aar at lægge den betydelige Sum, Aarsmødet koster, paa dette Samfundets Alter. (Man kan tænke sig flere Altre i et Samfund).

W. C. Nielsen.

Frederik Zeuthen:

Bibelkritiken.

„Kr. Dagblad af 24. April.

Et af de Billeder paa Charlottenborg-Udstillingen, man uvilkaarlig staar stille overfor, hvad enten man saa kender vedkommende eller ikke, er Wentorfs Maleri af Frederik Zeuthen. Et mere karakteriserende Billede af Indre-Missions nuværende Formand kunde vanskelig tænkes.

I den højre Haand har han Bibelen, ved et Tilfælde, der ser ud som en Tanke, holder han den saaledes, at den næsten dækker hans Udmærkelsestegn. Man kan ligesom se, hvilket fast Greb han har om Herrens Bog, det er hans Værge, det er hans Sværd.

Man kan næsten ikke blive træt af at se paa det Ansigt. Ved første Øjekast kan det se strengt ud. Men jo længere man ser paa det, dejto mildere bliver det, til sidst synes man, det er et eneste Smil, et paa samme Tid mildt og satirisk Smil. Der er Aand og Retlinethed over den Mand, en Israelit, i hvem der ikke er Svig.

Som Provst Zeuthen der er malet, saaledes er han. Saaledes træder han frem i Tale og i Skrift. Ogsaa i det lille Skrift, der i Gaar udkom fra hans Haand.

Man vidste paa Forhaand, at det vilde være skrevet med stor Samvittighedsfuldhed og Stræben efter at gøre Ret og Skel til begge Sider, baade til Teolog og Lægmand.

Der bliver til begge Sider sagt Sandheder, som det vel er værd at lægge sig paa Hjerte. Skriftet er holdt i en rolig og saglig Tone fra først til sidst.

Forfatteren anfører overfor troende Teologer de Ord, hvormed Schelling sluttede sine Forelæsninger over Aabenbaringsfilosofien: „Lad mig have den Tilfredsstillelse at turde tænke, at jeg har holdt mit Ord, at jeg intet har taget fra Dem, men har givet Dem noget, noget virkeligt positivt, som kan fylde Aanden med varigt Indhold", og paaminder de nyere Teologer om at beflitte sig mere paa det positivt opbyggende Arbejde. „Lad os mærke, at Teologien har et aandeligt Indhold at give Menigheden og ikke ved sin Kritik gør os fattigere!"

Derfor har sikkert den nyere Teologi gjort saa megen Skade, ogsaa her i Danmark, fordi den i sin Overlegenhed for lidet har haft Øje for, at det mere gjaldt om at gøre Studenterne rige end at gøre dem fattige.

Og fattigt bliver det, hvis Grundvolden tages bort: „Der staar skrevet!"

„Det bliver en lang Vej og en vidtløftig Historie," bemærker Provst Zeuthen med Rette, „om man først ad Erfaringens og Følelsernes Vej skal komme til Erkendelse af, hvor meget der i den hellige Skrift er Guds Ord. At bygge sin Tro paa Guds Ord paa sin Oplevelse, Erfaring og Følelse, er i Virkeligheden at nedbryde Guds Ords Myndighed; thi saa bliver det jo ikke paa Ordet, men paa Oplevelsen, Erfaringen og Følelsen, man bygger."

Den samme Subjektivisme, der gør sig gældende i den nyere Teologi — forklarlig som et Tilbageslag fra en tidligere Tids upsykologiske og upersonlige Objektivisme — kommer jo igen i al Sjælesorg. Vil et Menneske bygge sin Frelsesvished paa sine Følelser, Erfaringer, Oplevelser i Stedet for paa Herrens Ord, er det ude paa det glidende og vigende, paa gyngende Grund.

Kun i dette: „Der staar skrevet!" faar Menneskehjertet Fodfæste, og kun der kan ogsaa Teologien finde Fodfæste.

Vi skal ikke komme ind paa Enkeltheder i Provst Zeuthens Skrift, men i den Henseende henvise til Skriftet selv.

Der er Enkeltheder, hvorpaa vi ser noget anderledes end Forfatteren.

F. Eks. kan en Ytring som denne misforstaas: „Lægmanden maa nu lade de troende Teologers Bibelkritik i Fred, idet han anerkender den som en Stræben henimod dette Maal (at vise Sammenhængen mellem det, som Kristendommen lærer, og Tankens Love), uden at han dog deraf lader sig ansægte i sin enfoldige Bibeltro."

Det kan dog ikke være Meningen, at man skulde lade Bibelkritik i Fred, fordi den findes hos en troende Mand. Det vilde være det samme som at forlange, at man ej maatte angribe baptistiske Anskuelser, fordi de mulig fandtes hos en troende Mand. Vrange Anskuelser kan jo netop i mange Tilfælde blive farligere for Menigheden, naar de bæres frem af troende Mænd.

Forfatteren udtaler et Steds i sit Skrift, at den Skik, der enkelte Steder følges, at Tilhørerne under en Prædiken sidder med Bibelen i Haanden for at slaa de Bibelsteder efter, som Prædikanten anfører, mere hører hjemme i den reformerte Kirke end i den lutherske, fordi Bibelen i den reformerte Kirke mere bruges som en Lovbog end i den lutherske.

Maaske bruges denne Skik mere i den reformerte Kirke, men de lutherske Kristne har dog vistnok netop paa dette Punkt en hel Del at lære af Reformerte.

Ikke fordi man derfor mere skulde betragte Bibelen som en udvortes Lovbog, men fordi man deri har det Ord, paa hvilket man alene kan bygge sin Frelsesvished, det Ord, som er den eneste paalidelige Rettesnor for Lære og Liv, og det eneste Lys i Liv og Død. Og fordi det maaske vilde kunne hjælpe mange Prædikanter til mere at fremføre Bibelens Tanker end deres egne.

Der kan være flere Enkeltheder, vi kan se forskelligt paa, men det er kun Enkeltheder. Det er som Helhed et højst værdifuldt Indlæg, der her er givet.

Provst Zeuthen har Ret, naar han udtaler: „Jeg vil ikke bruge min Bibel, som en bidsk Hund bruger sin Gøen og sine Tænder, naar den overfalder Folk; ikke bruge den til at forkætre eller fordømme Folk med, selv om de har en eller anden Mening, som synes mig mere rationalistisk end tilbørligt", og naar han viser, at det baade for Lægmænd og Teologer gælder om at forene de to V'er, Bibel og Bøn.

„Bibel uden Bøn skiller Teolog og Lægmand. Bibel og Bøn river Mellemvæggen ned, der fjerner dem fra hinanden. Lægmanden vil gennem Fastholdelse af Bogstaven komme til Aanden, og Teologen vil af Aanden lære at vurdere Bogstaven."

Standard, Alta.

Danskeren, Blair, Nebr.

I Forbindelse med Bekendtgørelsen i Danskeren om Aarsmødet i Kenmare fra den 20. til 25. Juni vil jeg gøre opmærksom paa, at de, som maatte ønske samtidig at besøge os her ved Standard, kan gøre det med ganske lidt Beksøtning. Hvis de, som vil gaa hertil, vil skrive til mig i Tide, saa kan jeg skaffe en een Cent „rate" her i Canada. Det vil saa kun koste en $12.00 „round trip" fra Kenmare, N. D. Mange burde benytte Anledningen til at besøge dette Settlement her, men skriv i Tide til mig angaaende samme.

Med det samme vil jeg frembringe en lille Tanke til behagelig Overvejelse angaaende vore Blade i Anmindelighed og „Danskeren„ i Særdeleshed, en Tanke, som jeg fik sidste Vinter, da der var en kvindelig Repræsentant rundt for at samle Subskribenter og faa Avertisementer for et bekendt Dansk Blad. At hun havde Held med sig, er alle disse Avertissementer, som ogsaa til Dels er fremkomne i „Danskeren", godt Bevis for. Hun var ogsaa rundt her i dette Settlement og fik mange Subskribenter (noget som kun glæder mig). Men det kunde være, at hvis „Danskeren" havde haft samme Repræsentant, den da vilde have faaet lige saa mange Subskribenter. Jeg er selv Lokal Agent for Danskeren, men jeg vil tilstaa, at en fremmed, og særlig en Kvinde, hvis hun er dygtig nok, kan udrette mere i Retning af at faa nye Subskribenter, end en Lokal-Agent kan. Hvad om Danskeren eller Danish Luth. Publ. House ansatte en rejsende Agent? Han eller hun skulde selvfølgelig arbejde for Kommission. Nedsættelse kan faas paa Jernbanerne for en Agent, saa hvis det er den rette Person, saa er der ikke noget i Vejen for at tjene en Løn paa den Maade. Men det skulde selvfølgelig være en, som var skikket til det Arbejde. Der er mange Steder, hvor der bor en Del Danske, der kunde naas paa den Maade, og som muligvis senere kunde naas af Kirken; Litteratur har stor Betydning i aandelig Retning.

Det er forbavsende, saa mange Danske her er i Canada nu; men de er jo i mindre Flokke snart over hele Canada. Jeg havde ingen Idé om, at der var saa mange Danske her, før jeg kom til at tale med denne Repræsentant. Hun havde fundet mange. Alene i Calgary er der nær ved et Par Hundrede. De fleste er kommen ind de sidste Par Aar. Nu er Tiden inde for Den forenede Kirke at gøre et Arbejde for at faa Hold paa saa mange som mulig, og den letteste Maade er gennem vor Litteratur til at begynde med. Faa en dygtig rejsende Agent.

J. R. H. Myrthu.

Dampskibsnotitser.

„Hellig Olav" ankom til Christiansand den 6. Maj; vil atter afsejle derfra den 18. Maj og ventes til New York den 28. s. Md.

„United States" er afsejlet fra Christiansand med 509 Passagerer og ventes til New York den 14. Maj, hvorfra det atter vil afsejle den 23. ds. og ventes da til Christiansand den 2. Juni.

„C. F. Tietgen" ankom til New York den 8. ds., hvorfra det agter at afsejle den 16. ds. og ventes til Skandinavien den 26. ds.

Drik Lundins Enebærdrikke. Fra en 25c Flaske af Lundins Kondenserede Enebærsirup kan De tillave 5 Galloner eller 125 Glas af en sund, velsmagende og forfriskende Drik. Indeholder ikke det mindste Alkohol! Præpareret af rene, importerede Enebær. Kjøb Lundins, den eneste ægte. Tilsalgs hos vore Agenter. Findes der ingen Agent i Deres Nabolag, saa spørg Deres Grocery-man efter den eller send 25c direkte til os. Agenter ønskes overalt til at sælge vor kondenserede Enebærsirup og vore Familie-Mediciner. Stor Fortjeneste. Vore Betingelser til Agenter sendes frit paa Forlangende. Lundin & Co., 117-119 N. Elizabeth St., Chicago, Ill.